

Slunečnice a já

Chtěl bych se vám nejdříve představit. Jmenuji se Adam, je mi 12 let a dnes bych vám chtěl vyprávět jeden příběh. Pohodlně se usadte a můžeme začít.

Byl pátek, normální den jako všechny ostatní až na to, že má maminka měla dnes narozeniny. Vůbec jsem nevěděl, co jí mám dát. Přemýšlel jsem nad tím celé dopoledne a kvůli tomu jsem dokonce ani nedával pozor ve škole. Vůbec nic mě nenapadlo, a tak mi zatím nezbývalo nic jiného, než jít domů bez ničeho a mamince popřát hodně štěstí a zdraví a dát jí sladkou pusku na tvář. Cestou ze školy jsem šel jinou cestou, než normálně chodívám. Stále jsem přemýšlel nad tím, jak bych mamince mohl zpestřit její narozeninový den. Tím, že jsem byl myšlenkami někde jinde, jsem se z čista jasna objevil na obrovském poli, které zářilo krásnou slunečnou barvou. To pole bylo poseté slunečnicemi. Bylo to něco překrásného. Všude kam jsem se podíval, tam byla slunečnice. Jedna hezčí než druhá a vtom jsem dostal nápad, že jednu tu slunečnici donesu mamince jako dárek k narozeninám. Vybral jsem tu nejhezčí a utrl ji, když vtom se ozvalo tiché AU. Ohlédl jsem se, ale nikoho jsem neviděl. Slunečnici jsem pevně držel a šel s ní hrdě domů. Už jsem byl kousek od našeho domku, když na mě opět někdo promluvil. Tentokrát jsem věděl, že se mi to nezdálo. Nemohl jsem však přijít na to, odkud to bylo. Schovával se snad někdo za něčím, aby mě špehoval? Ne!!! Mluvila na mě ta slunečnice, kterou jsem utrl pro svou maminku k narozeninám. Nemohl jsem uvěřit svým vlastním uším. Tak moc jsem se lekl, až jsem ji upustil na zem a začal ječet. Po chvíli jsem se snažil uklidnit a znovu vzít slunečnici do ruky. Ta překrásná kytko opravdu mluvila, dokonce se na mě i mračila a začala se mě vyptávat, proč jsem ji utrl a odnesl z pole pryč. Poté co jsem jí vše vysvětlil, se na mě už nemračila a usmála se na mě. Nemohl jsem však z hlavy vyhnat otázku, proč se na mě tak zlobila za to, že jsem ji odnesl z toho pole pryč, a tak jsem sebral všechnu odvahu, kterou jsem v sobě měl a položil jí tuto otázku. Slunečnice se na chvíli odmlčela a poté řekla „ Víš, já a miliony dalších slunečnic děláme radost lidem, kteří mají takovou ošklivou nemoc. Jmenuje se roztroušená skleróza. Nejčastěji se objevuje u lidí, kterým je 20-40 let, ale nikdo neví proč. Buď rád, že ty a tvá maminka jste zdraví, protože tohle je opravdu ošklivá nemoc a nikomu bych ji nepřála.“ Nikdy jsem o této nemoci neslyšel, ale podle toho, co říkala slunečnice, to nejspíše nebude nic dobrého, a tak jsem se rozhodl, že tu slunečnici donesu někomu, kdo tuhle nemoc má a udělám mu tak radost. Mamince řeknu, jak moc ji mám rád a jak moc jsem rád, že jsme oba dva zdraví.

Tímto příběhem bych vám chtěl jenom ukázat to, jak moc si máme vážit toho, že jsme zdraví, jelikož podobných hrozných nemocí je na světě spousta a nikdy nevíme, kdy nás něco takového může potkat. Užívejte si života a buďte rádi za to, co máte. Všem lidem, kteří mají tuto nemoc, bych chtěl popřát mnoho sil, hodně štěstí v této těžké cestě a miliony slunečnic.